

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.38/2022/9.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2022. november 25. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

A hivatalos személy hivatali eljárása során hivatali kötelessége megszegésével elkövetett bűnpártolás büntette miatt terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2022. június 13. napján kihirdetett 41.Kb.128/2021/18. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottat súlyosításul 1 (egy) évre az őrmesteri rendfokozatban visszavetésre is ítéli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott tartózkodási helye cím9 szám.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2022. június 13. napján kihirdetett 41.Kb.128/2021/18. számú ítéletével Csatlós József r. törzsőrmester vádlottat bűnösnek mondta ki szolgálatban kötelességszegés büntetében [Btk. 438. § (1)-(2) bekezdés a) pont] ezért őt 200 napi tétel, napi tételenként 1.000 forint pénzbüntetésre ítélte. Az így kiszabott, összesen 200.000 forint meg nem fizetése esetére rendelkezett arról, hogy azt fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni. A pénzbüntetés megfizetésére 10 hónapi részletfizetést engedélyezett. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről, és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 18.800 forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A tárgyaláson jelenlévő ügyész az I. rendű vádlott terhére, téves jogi minősítés miatt és súlyosabb büntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést. A vádlott és védője

az ítélettel szemben bűncselekmény hiányában történő felmentésért jelentettek be fellebbezést.

[3] Az ügyészség fellebbezése írásbeli indokolásában kifogásolta, hogy bár az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan állapította meg, a megállapított jogi minősítés - mely szerint a vádlott által kifejtett cselekmény a Btk. 438. § (1) bekezdésének és (2) bekezdésének a) pontja szerint minősülő szolgálatban kötelességszegés büntettének minősül – azonban téves. Ennek indokolásaképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróságnak a cselekmény jogi minősítése körében kifejtett álláspontja szerint a vádlott a szolgálati kötelmeit szándékosan és súlyosan megszegte, az azonban nem állapítható meg kétséget kizáró módon, hogy ezt azért tette volna meg, hogy az általa kísért személlyel szembeni büntetőeljárás sikerét akadályozza, mivel a bűnpártolás büntettének elkövetéséhez szükséges jelentősebb motivációs erő nem volt megállapítható. Azonban az elsőfokú ügyészi álláspont szerint, a motivációs erő hiányának megállapítása nem zárja ki a bűnpártolás büntettének megállapítását, továbbá a vádlott cselekménye elkövetésére okszerű magyarázatot nem tudott adni, valamint mivel a cselekmény elkövetésének idején már több mint öt éve látott el hivatásos szolgálatot, tisztában kellett lennie azzal, hogy amennyiben a vádlott részére visszaadja a mobiltelefonját és őt őrizetlenül hagyja, azzal ő az eljárás megnehezítésére és a bizonyítékok megsemmisítése érdekében intézkedhet. Mindezek alapján a vádlottnak a telefon visszaadására az lehetett az oka, hogy a büntetőeljárás sikerét megghiúsítsa, így magatartása a Btk. 282. § (1) bekezdésének b) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő hivatalos személy hivatali eljárása során, hivatali kötelessége megszegésével elkövetett bűnpártolás büntettének törvényi tényállásának megállapítására volt alkalmas. Az ügyészség mindezekre tekintettel indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a vádlott terhére a Btk. 282. § (1) bekezdésének b) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő hivatalos személy hivatali eljárása során, hivatali kötelessége megszegésével elkövetett bűnpártolás büntettének megállapítását, ehhez igazodóan pedig végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés és szolgálati viszony megszüntetése büntetés kiszabását indítványozta.

[4] A védő is előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását. A védő álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdésének a-d) pontjaiban foglaltak alapján részben megalapozatlan, ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Be. 593. § (2) bekezdése szerint állapítson meg eltérő tényállást, mely szerint védenca nem követett el kötelességszegést, és így bűncselekményt, ezért az ellene emelt vádak alól mentse őt fel. A védő érvelése szerint a bíróság a vádirati tényállástól eltérően rögzítette azt, hogy nem volt a vádlottnak azon célja kétséget kizáróan megállapítható, mely szerint arra törekedett volna, hogy az általa kísért személlyel szembeni büntetőeljárás sikerét megakadályozza, továbbá az is rögzítésre került, hogy a vádlott a szolgálati kötelmeit súlyosan megszegte, így a Rendőrség Fogdaszolgálati Szabályzatáról szóló 3/2015. (II.20.) ORFK utasításának 123. és 127. pontjaiban foglalt rendelkezéseket is. E körben azonban a védő álláspontja szerint az elsőfokú bíróság részben iratellenesen járt el, részben pedig téves jogkövetkeztetésre jutott. Hangsúlyozta, hogy a nyomozati iratok szerint az tanú előállításáról készült jelentésben nem volt szó az Rtv. 33. § (1) bekezdésében szabályozott elfogásról, mivel nevezetett az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján állították elő, emiatt pedig védecének azt sem kellett tudnia, hogy a későbbiekben sor fog-e még kerülni gyanúsított kihallgatásra. Az ítéleti tényállásban rögzített kötelességszegéssel kapcsolatosan kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a védelem ezzel kapcsolatos álláspontját érdemben nem vizsgálta meg. Hivatkozott a 30/2011. (IX.22.)

BM rendelet 41. § (1) bekezdés f) pontjára, mely a bilincs alkalmazását szabályozza és előadta, hogy álláspontja szerint a vádlott azzal, hogy nem alkalmazott bilincset, semmilyen jogszabálysértést nem követett el, mivel a fentebb hivatkozott szabályozásban az nem kógens elem. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott 3/2015. (II.20.) ORFK utasításnak az ítéletben felhívott pontjával kapcsolatosan hangsúlyozta, hogy ezen szakaszok az előállított személyre nem vonatkoznak, mivel a fogvatartott személy fogalmába a hivatkozott utasítás 2. pontjának h) alpontja szerint (valamint a rendőrségi fogdák rendjéről szóló 56/2014. (XII.5.) BM rendelet 2. § 4. pontja szerint) az előállított személy nem tartozik bele. Mindezen okokból kifolyólag a védelem álláspontja szerint megállapítható, hogy az ítéleti tényállás részben iratellenesen, részben pedig téves jogértelmezés alapján róta fel a vádlottnak a normaszegést. Kiemelte továbbá azt is, hogy nincs olyan jogszabályi előírás, amely kötelezően előírná, hogy az előállított személytől mindent el kell venni az előállítás foganatosítása során. Hivatkozott az Rtv. 29/B. § (1) bekezdésében foglaltakra, és előadta, hogy egyéb nyomozói az általuk elvett tárgyakról nem adtak át elismervényt az előállítottnak, továbbá a megjelölt bekezdés csak az „elveheti” megfogalmazást tartalmazza, így önmagában azért, mert a vádlott az előállított tárgyait - a támadásra vagy önveszély okozására alkalmas zsebkész kivételével – részére visszaadta, nem követett el jogszabálysértést. Mindezek alapján pedig köteleességszegés hiányában az ítéletben megállapított bűncselekmény megállapítására nincs mód. A védő hangsúlyozta továbbá azt is, hogy az elsőfokú bíróság tévedett akkor, amikor az előkészítő ülésen tett indítványa ellenére a Be. 167. § (5) bekezdése alapján nem rekesztette ki a bizonyítékok köréből a 01070/10325/2019. ált. számú parancsnoki kivizsgálásról szóló rendőri jelentés, a 01070/30209/2019. id. számú vádlott által készített rendőri jelentés azon részét, amely az esettel kapcsolatos történésekről, valamint a parancsnoki meghallgatásról rögzítettekről ír, a 01000/158/1/10/2020. Pbü. számú tanú4 r. törzsőrmester tanú kihallgatásáról szóló jegyzőkönyv és a 01000/158/1/11/2020. Pbü. számú tanú6 r. alezredes tanú kihallgatásáról szóló jegyzőkönyv azon részét, amelyben a tanú a vádlott parancsnoki szóbeli meghallgatásán történő nyilatkozatról számol be. E körben utalt az ÍH2005.7. számú eseti döntésben foglaltakra, amely értelmében közvetlen módon nem vehető figyelembe bizonyítékként a rendőri jelentés azon része, amely valakinek a cselekménnyel kapcsolatos közléseit tartalmazza. A rendőri jelentésbe foglalt nyilatkozat tartalma nem válhat közvetett módon úgy sem a bizonyítás részévé, hogy a közöltek tartalmára a jelentést készítő rendőröket a nyomozóhatóság vagy a bíróság tanúként meghallgatja, mert ez a bizonyításra vonatkozó generális szabályokat sértené. A vádlott védője rögzítette továbbá, hogy a gyanúsított és a tanú kihallgatásáról jelentés nem készíthető, azt jegyzőkönyvbe kell foglalni, a Be. pedig szabályozza azt is, hogy a gyanúsított és a tanú kihallgatása előtt milyen figyelmeztetéseknek kell elhangoznia, továbbá, hogy az arra adott választ is jegyzőkönyvbe kell foglalni, annak elmaradása esetén az adott vallomás bizonyítékként nem vehető figyelembe. A védő álláspontja szerint vallomásnak minősül - és nem tartalmazza a fentebb említett terhelti figyelmeztetéseket - a vádlott helyszíni parancsnoki szóbeli meghallgatása, valamint az utasításra írt jelentése is. Amennyiben a vádlott ezen vallomásai az eljárás során bizonyítékként felhasználásra kerülnének, az sértené az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdésében és a Be. 3. §-ban részletezett védelemhez való alapvető jogát. Továbbá, a vádlott helyszíni nyilatkozatát kapcsán megállapítható azt is, hogy az erről szóló tanúvallomások a fentiek alapján szintén nem használhatóak fel, mivel az a törvényi figyelmeztetések ismételt kijátszását jelentené. A bizonyítékok kirekesztésével kapcsolatban hivatkozott továbbá a Bf.II.27/2019/10. számú, a 3.Bf.208/2021/99. és 25.Bf.10.923/2020/10. számú ítéletekben foglalt jogértelmezésekre. A védő fellebbezésében kiemelte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a vádtól eltérő jogi minősítés lehetőségére a Be. 549. § (1) bekezdés a) pontja és az 548. §-a alapján nem rendelkezett. Hangsúlyozta, hogy az ügyben az az alapvető jogkérdés, hogy az ítéletben hivatkozott norma vonatkozott-e egyáltalán a vádlottra az

előállított személy kísérése és őrizete során. A korábban kifejtettek apján pedig a védő álláspontja szerint egyértelműen megállapítható, hogy nemvonatkozott rá. A bűnpártolás körében fenntartotta a perbeszédében elhangzottakat, véleménye szerint az erre irányuló ügyészi fellebbezés teljesen megalapozatlan. Fellebbezésében tehát összefoglalóan annak megállapítására tett indítványt, hogy az ügyben a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján sem a vádiratban védenca terhére rótt, sem pedig más bűncselekmény nem állapítható meg, az esetlegesen megvalósított hanyag munkavégzése a vádlottnak nem büntetőjogi, hanem fegyelmi kategória alá tartozik.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.475/2022/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítással, a vádlott terhére, súlyosításért, a vele szemben kiszabott pénzbüntetés napi tételszámának felemelése és rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetés alkalmazása érdekében tartotta fent, míg a védelmi fellebbezést nem tartotta alaposnak. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítást a szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, mely mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, így az felülbírálatra alkalmas. Kiemelte, hogy a bírói gyakorlat szerint az irányadó tényállás tartalmának kell tekinteni a határozat indokolásának bármely részében szereplő ténymegállapítást, amely az elbírált bűncselekmény büntetőjogi megítélésénél jelentőséggel bír (BH. 2006.392.), ennek megfelelően pedig a tényálláshoz tartozónak kell tekinteni az elsőfokú bíróság ítélete 7. oldalának harmadik bekezdését is. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú katonai tanács az irányadó tényállás alapján helytállóan következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményét is törvényesen minősítette a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő szolgálatban köteleességszegés büntettének, mivel a vádlott szolgálati kötelmeit megszegte és ezzel a szolgálatra jelentős hátrányt okozott. Ugyanakkor az nem volt bizonyítható, hogy ezt egyenes szándékkal, célzatosan azért követte volna el, hogy az előállított személy vonatkozásában a büntetőeljárás sikerét megghiúsítani törekedjen, vagy részére jogtalan előnyt biztosítson. A Fellebbviteli Főügyészség megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál az irányadó körülményeket feltárta és azokat értékelte, továbbá álláspontja szerint helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a Btk. 33. § (4) bekezdésének alkalmazásával szabadságvesztés büntetés helyett elegendő pénzbüntetés alkalmazása. A kiszabott pénzbüntetés egy napi tételének megfelelő összeget is a vádlott vagyoni és személyi viszonyaihoz mérten törvényesen határozta meg, azonban az elsőfokú bíróság a napi tételek számának megállapításánál tévedett, mivel az nem igazodik a vádlott által elkövetett katonai büntett tárgyi súlyához, figyelemmel arra is, hogy a köteleességszegés folytán a tényleges hátrány be is következett. Álláspontja szerint a Btk. 79. §-ban meghatározott célok eléréséhez a pénzbüntetés napi tételei számának jelentős mértékű emelése szükséges. Indítványozta továbbá a Btk. 139.§-a alapján a rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetés kiszabását is, mivel a vádlott által elkövetett bűncselekmény ugyan sértette a rendfokozat tekintélyét, de az eddigi szolgálatteljesítésére tekintettel a szolgálatban mégis megtartható. A kiszabott pénzbüntetés a mellékbüntetés alkalmazásával együtt alkalmas a speciális és generális prevenció eléréséhez. Az elsőfokú katonai tanács ítéletének további rendelkezéseit törvényesnek találta. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség fellebbezésében tehát összefoglalóan indítványozta, hogy az elsőfokú katonai tanács ítéletét a másodfokú katonai bíróság a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg és a vádlottal szemben az elsőfokú ítéletben kiszabott pénzbüntetés napi tételszámát emelje fel és a vádlottal szemben a Btk. 139.§-a alapján rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetést is szabjon ki, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[6] A védő a másodfokú nyilvános ülésen előadott perbeszédében a fellebbezését és annak írásbeli indokolását változatlanul fenntartotta. Kiemelte, hogy tanúlot az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján állították elő, az előállított személy nem volt fogvatartott, ezért iratellenesnek tartotta az ítélet arra utaló megállapítását, hogy tanúl fogvatartott személy volt. A vádlottal azt közölték, hogy kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmény miatt állították elő. Kifejtette, hogy a rendőri szlengben a kábítószeres bűncselekmény nem azonos a kábítószer-kereskedelemmel, így a vádlottnak nem kellett tudnia, milyen eljárási cselekmények várnak még az előállított személyre. Utalt arra is, hogy nincs kötelességszegés, ami a vádlott terhére róható lenne, ezért nincs bűncselekmény sem. Az ügyészi fellebbezésre reagálva kifejtette, hogy jelentős hátrány nem következett be, az alapügy meghíúsítására nincs adat, a vádlott magatartása legfeljebb veszélyeztette az eljárás sikerét az sms-ek elküldésével. A bűnösség megállapítása esetén, ezért sem a pénzbüntetés súlyosítása, sem katonai mellékbüntetés alkalmazása nem indokolt. Kiemelte, hogy a vádlott fiatal felnőtt, hibázott, amely csupán fegyelmi felelősségre vonás alapjául szolgálhat. Egy haláleset, továbbá magánéleti problémái miatt dekoncentrált és egyben a túlszolgálatok miatt túlhajszolt volt. Bűncselekmény hiányában történő felmentésére tett indítványt.

[7] A vádlott az utolsó szó jogán hangsúlyozta, hogy nem követett el bűncselekményt, csupán hibázott, és az eljárásból tanult. Hangsúlyozta, hogy becsülettel szolgál, az ügy kapcsán megviselte az, hogy az előjárói bűncselekmény elkövetését feltételezték róla. Hivatástudata okán a rendőrség kötelékében szeretne érvényesülni, bár felmerült benne, hogy leszerel.

[8] A bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdés alapján teljeskörűen bírálta felül. Ebből következően a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az eljárási szabályok betartásával összefüggésben megállapította, hogy a vádhatóság terhelt1 vádlottat hivatalos személy hivatali eljárása során, hivatali kötelessége megszegésével elkövetett bűnpártolás büntetével [Btk. 282. § (1) bekezdés b) pont, (3) bekezdés d) pont] vádolta. Az elsőfokú katonai tanács pedig a vádtól eltérően állapította meg a vádlott bűnösségét. Az iratok alapján az nem állapítható meg, hogy a törvényszék csupán a perbeszédék, illetve az utolsó szó elhangzása után, a döntéshozatalra visszavonulásakor vagy előtte alakította-e ki e jogi álláspontját, így a Be. 548. §-ára figyelemmel elvárható lett volna, hogy az eltérő minősítés lehetőségét végzéssel állapítsa meg. Eljárása csupán relatív eljárási szabálysértés, amely az ügy érdemére nem volt kihatással. A Fővárosi Ítéltábla egyebekben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának eljárását perrendszerűnek találta azzal, hogy az elsőfokú ítélet a bíróságok egységes iratkezelési szabályzatáról szóló 17/2014. (XII.23.) OBH utasítás (Beisz.) 27/A. § (13)

bekezdésének nem megfelelően sorszámozott. Ezen ügyviteli szabálysértés azonban az eljárás lefolytatására ugyancsak nem volt hatással.

[10] A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács a tárgyalás során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat is betartotta, a vádlott és védő az eljárásban törvényes jogaikat maradéktalanul gyakorolhatták, az eljárásban résztvevő személyek – a vádlott és a tanúk – figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően történt. Az elsőfokú bíróság az ügyben a Be. 499. §-a szerinti előírásoknak megfelelően előkészítő ülést tartott. A Be. 500. § (2) bekezdésében és a Be. 185.§-ában meghatározott kioktatást követően a vádlott a tényeket nem vitatta, azonban bűnösségét nem ismerte el, ezért a bíróság törvényesen tért át tárgyalásra.

[11] A vádlott tekintetében az elsőfokú katonai tanács a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. Az elsőfokú bíróság a tárgyaláson kihallgatta a vádlottat, aki nem vitatta a tényállást azzal, hogy ott hibázott, hogy nem bilincselte meg az előállított személyt. A tényállás tisztázása érdekében a bíróság kihallgatta tanúként tanú5 rendőr főtörzsőrmester előállító őrt, tanú1ot előállító tanú3 rendőr százados és tanú2 rendőr őrnagy nyomozókat, tanú1 tanút, a vádlott szolgálati előjáróját, tanú6 rendőr alezredest, és a Be. 527. § (2) bekezdése alapján ismertette tanú9 rendőr alezredes, tanú8 Ferenc rendőr alezredes és tanú7 rendőr alezredes nyomozás során tett tanúvallomását. Ismertette továbbá a releváns okirati bizonyítékokat, különösen az tanú1 által küldött sms-üzeneteket, továbbá a fegyelmi eljárás anyagát, az bank1 banki kimutatást, központi nyilvántartási adatokat.

[12] A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék katonai tanácsa minden releváns és rendelkezésre álló bizonyítékot megvizsgált. A védő érvelésére reagálva megjegyzi az ítéltábla, hogy a rendőri jelentések akkor nem vehetők figyelembe, ha azokat a bíróság a személyi bizonyítékok megkerülésére használja fel. Ez azt jelenti, hogy a megtagadott vallomás nem pótolható az okirati bizonyítékkal. Az elsőfokú katonai tanács által megállapított tényállás azonban személyi bizonyítékokon, nevezetesen a vádlott, valamint a tanúk vallomásán alapult, akik megerősítették a vádlotti előadást. Így a védőnek a fellebbezése indokolásában részletezett bizonyítékok kirekesztésére vonatkozó indítványa eredményre nem vezethetett.

[13] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában részletesen és kellő alaposággal értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért a vádlott ténybeli beismerő vallomását és az azt alátámasztó tanúvallomásokat fogadta el a tényállás alapjául. Az elsőfokú katonai tanács a logika szabályainak megfelelően mérlegelési jogkörében eljárva jutott arra az álláspontra, hogy a vádlott a szolgálati kötelmeit súlyosan megszegte, és ezzel a szolgálatra jelentős hátrányt okozott, de nem bizonyítható az, hogy a vádlott a kötelességszegését azzal a cézzal követte volna el, hogy az előállított személy vonatkozásában a büntetőeljárás sikerét megghiúsítani törekedjen, illetve esetlegesen a részére jogtalan előnyt biztosítson.

[14] A vádlottnak és védőjének eltérő tényállás megállapítására és felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

[15] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa feltárta a háttér jogszabályokat, így a Rendőrség Fogdaszolgálati Szabályzatáról szóló 3/2015. (II. 20.) ORFK utasítást és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendeletet. A Szolgálati Szabályzat rendelkezéseinek figyelembevételével a vádlott kísérő őri szolgálatba lépett és a kísérő őri szolgálat őrszolgálati forma (Szolgálati Szabályzat 56. pont, 72. § (2) bekezdés d) pontja). A Fogdaszolgálati Szabályzat X. Fejezetének 116. pontja szerint a kísérés biztonságos körülményeinek megteremtéséért, az ehhez szükséges feltételek meglétéért és a kísérés szakszerű végrehajtásáért a kísérésre utasítást adó, valamint az útbaindító parancsnok és a kísérő őr külön-külön is felelősséggel tartozik. A Fogdaszolgálati Szabályzat 123. pontja értelmében a kísérést úgy kell megszervezni és végrehajtani, hogy az az eljáráshoz, a bizonyításhoz fűződő érdeket ne veszélyeztesse; míg a 127. pontja szerint kísérés során a fogvatartott az őr kíséretében mehet szükségletei elvégzésére. A bilincs a fogvatartott kezéről nem távolítható el, kizárólag az egyik kéz tehető szabaddá, a vezetősíj alkalmazása ebben az esetben is kötelező. A fogvatartott által használni kívánt helyiséget – használat előtt – a kísérő őr őrzésbiztonsági szempontból köteles ellenőrizni. A fogvatartott által használt helyiség ajtaját olyan mértékben szabad becsukni, hogy az őr a fogvatartott magatartását figyelemmel tudja kísélni. Ezek a rendelkezések jelen ügyben a vádlottra is irányadóak voltak.

[16] A fellebbviteli bíróság nem osztotta a védőnek azt az álláspontját, hogy tanúl nem minősült fogvatartottnak. A Be. 274. § (5) bekezdése értelmében az őrizet elrendelését megelőző hatósági fogvatartást az őrizet tartamába be kell számítani. A nyomozati iratok 173. naplószáma alatt található az őrizetbe vétel elrendeléséről szóló 01000/7369/2019. bü. számú határozat, amely tartalmazza, hogy az elrendelést közvetlenül megelőző fogvatartás (előállítás) kezdő időpontja 2019. november 28. 12 óra 09 perc, amikor is tanúlot egyéb1 nyomozói egy budapesti szépségszalonban intézkedés alá vonták és amely időpont egyben az őrizet kezdő időpontja is. Az előállítás jogcíme egyébként az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja volt, azaz tanúl, mint kábítószer-kereskedelem büntetnének elkövetésével gyanúsítható személy került előállításra. Mindezek alapján tehát, amikor tanúlot elfogták bűncselekmény gyanúja miatt, ő hatósági fogvatartásba került, így az előállított személy fogvatartott. A vádlott is látta, hogy a fogvatartottal szemben kényszerítő eszközt alkalmaztak, kezei előre bilincselésével történt meg az előállítása. A vádlottra is vonatkozó szabályok szerint belső kísérés esetén a bilincs a fogvatartott kezéről nem távolítható el, és a vádlott azzal is tisztában volt, hogy a nyomozók elvették tőle a mobiltelefonját, amit ennek ellenére visszaadott a fogvatartottnak. Ez a magatartás a részéről szándékos volt, amelyből a Fogdaszolgálati Szabályzat 123. és 127. pontjában írt köteleességek szándékos megszegésére lehet alappal következtetni.

[17] Az elsőfokú katonai tanács a logika szabályai szerint, ellentmondásmentesen értékelte a bizonyítékokat, a fellebbviteli bíróság álláspontja szerint indokolási kötelezettségének elégséges mértékben eleget tett ítélete 3. oldal 4. bekezdésében, továbbá a

4. oldal 1. bekezdésétől az 5. oldal utolsó előtti bekezdéséig, és mérlegeléssel ítélete 2. oldal 2. bekezdésétől a 2. oldal 5. bekezdéséig terhelő történeti tényállást állapított meg. Megjegyzi a másodfokú katonai tanács, a fellebbviteli főügyészség álláspontjával egyezően, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint az irányadó tényállás tartalmának tekinti a határozat indokolásának bármely részében szereplő olyan ténymegállapítást, amely az elbírált bűncselekmény büntetőjogi megítélésénél jelentősséggel bír (BH2006.392.). Ennek megfelelően a tényálláshoz tartozik a helytelen ítéletszerkesztés miatt az elsőfokú katonai tanács által nem a tényállásban rögzített azon tény is, mely szerint a vádlott magatartásával súlyosan megszegte a szolgálati kötelmeit, melyből fakadóan nem csak a jelentős hátrány veszélye, hanem annak ténye is bekövetkezett (ítélet 7. oldal 3. bekezdés).

[18] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a törvényszék által megállapított tényállás mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésben foglalt hiányosságoktól, így felülbírálatra alkalmas.

[19] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlott és védője fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, ezért a vádlottnak és a védőnek a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül a vádlott felmentésére irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összehasonlításban értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Az ítéltábla álláspontja szerint e kötelezettségének a törvényszék eleget tett.

[20] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú katonai tanács tehát okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és helyesen minősítette szolgálati bűncselekményét. A Btk. 438. § (1) és (2) bekezdés a) pontja szerint, aki ör-, ügyeleti vagy egyéb készenléti szolgálatban – az adott szolgálatra vonatkozó szolgálati intézkedés rendelkezéseit megszegve – elalszik, vagy a szolgálat ideje alatt szeszest, illetve kábítószerrel vagy kábítószernek nem minősülő kábító hatású anyagot vagy szert fogyaszt, rendeltetési helyét elhagyja, vagy a szolgálat ellátására vonatkozó rendelkezést más módon, súlyosan megszegi, és a bűncselekmény a szolgálatra jelentős hátrány veszélyével jár, megvalósítja a szolgálatban kötelességszegés büntetettét. A bűncselekmény tehát a jelentős hátrány veszélyével befejezetté válik, az absztrakt veszély jelen ügyben pedig az sms-ek elküldésével tárgyiasult is, a jelentős hátrány bekövetkezett, az alapügyben a bizonyításhoz fűződő érdek veszélybe került. A következetes bírói gyakorlat szerint a súlyos kötelességszegés az adott szolgálati forma alaprendeltetésének sérülését jelenti. A vádlott azzal a magatartásával, hogy kísérő őri szolgálat teljesítése során a Fogdaszolgálati Szabályzat 123. és 127. pontjában korábban részletezett kötelezettségeit megszegte azáltal, hogy a korábban már elvett mobiltelefont a fogvatartott részére visszaadta és a kötelező bilincshasználatot, majd a folyamatos figyelemmel kísérést elmulasztotta, mellyel összefüggésben lehetővé tette, hogy a fogvatartott

mintegy 30 db sms küldjön, és ezzel az alapnyomozásban a bizonyításhoz fűződő érdeket veszélyeztette, megvalósította a szolgálatban kötelességszegés büntette minősített esetének törvényi tényállási elemeit.

[21] Az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezése részben alapos.

[22] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítélete 7. oldalának alulról a 3. bekezdésében helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket. Nem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor a bünteteskiszabási körülményekre, valamint a cselekmények társadalomra veszélyességének tárgyi súlyára és a vádlott alanyi bűnösségének fokára figyelemmel a vádlottal szemben a Btk. 33. § (4) bekezdésének alkalmazásával a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdése alapján pénzbüntetést szabott ki. A vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés napi tételszáma a cselekmény tárgyi súlyához és az alanyi bűnösség fokához, míg a törvényi minimumban meghatározott egy napi tétel összege a vádlott jövedelmi, vagyoni viszonyaihoz, illetve személyi körülményeihez igazodik, ezért annak súlyosítására nincs törvényes ok. Az elsőfokú katonai tanács a Btk. 50. § (4) bekezdése alapján törvényesen engedélyezett 10 hónapi részletfizetést a pénzbüntetés megfizetésére és a Btk. 51. § (1) bekezdése alapján törvényesen rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

[23] Ugyanakkor generál prevenciós célból a rendőri szakmai szabályokat alapvetően sértő vádlotti magatartás indokoltta tette katonai mellékbüntetés alkalmazását, miután a bűncselekmény a rendfokozat tekintélyének sérelmével járt, de lefokozásra nem volt szükség, és a vádlott eddigi szolgálat teljesítésére és előmenetelére figyelemmel a szolgálatban megtartható, ezért a fellebbviteli bíróság az elsőfokú katonai tanács ítéletét megváltoztatta és vádlottat súlyosításul 1 évre az őrmesteri rendfokozatban visszavetésre is ítélte a Btk. 139. §-a alapján.

[24] A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint az így kiszabott pénzbüntetés és katonai mellékbüntetés igazodik ténylegesen a vádlott személyében és cselekményében rejlő társadalomra veszélyességhez, a bűnössége fokához, az enyhítő és súlyosító körülmények számához és nyomatékához, együttesen szolgálják megfelelően a Btk. 79. §-ában megfogalmazott büntetési célokat.

[25] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb – a bűnjelekre és a bűnügyi költségre vonatkozó - rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság - helyes indokai alapján – helybenhagyta a vádlott lakcímének pontosítása mellett.

[26] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 599. § (1) bekezdésén és a Be. 606. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2022. november 25.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.

előadó bíró
bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 41.Kb.128/2021/18. számú ítélete Fővárosi Ítéltábla 6.Kbf.38/2022/9.számú ítéletében írt változtatással 2022. november 25. napján jogerőre emelkedett végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2022. november 25.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke